

[Kai Moltke.]

strategi, har nærmet sig sin afslutning eller i alle tilfælde er trådt ind i en fase, som er noget nyt, noget, man bliver nødt til at tage stilling til, noget, der åbner bredere muligheder. Amerikas udenrigsminister taler her jo næsten om, at de latinamerikanske stater for hans skyld gerne må afruste, afruste isoleret, altså næsten efterleve socialistisk folkepartis parole.

Hvis man følger den rejsende amerikanske ambassadør på hans vandring kloden over, ser man ham forleden dag standse i Teheran og dér erklære, at Amerika havde en omvurdering af Irans strategiske rolle i kikkerten. Hvis man går et skridt videre i de gamle Bagdadpagtlande, vil man se, hvordan det med amerikansk tilladelse i alle tilfælde godkendes, at Pakistan indgår i så venskabelige forbindelser med Sovjetunionen, at det får en kredit på 30 mill. dollars, og at russerne så i øvrigt begynder at efterforske olien.

Ja, hvad var hele dette bælte langs Sovjetunionens grænse her i sin tid? Det var de fremskudte baser fra den tid, da våbnenes rækkevidde ikke var så stor, som den er nu. Strategien er jo til en vis grad lavet om ved den enkle kendsgerning, at raketterne nu rammer månen, sigter mod Venus og på en række andre felter viser en rækkevidde, som vi hidtil ikke har kendt til. Men det betyder jo også, at forposterne, som man i sin tid tildelte en vigtig strategisk rolle, ikke er af den samme værdi i dag. Hvad betyder det at rykke baserne frem til København eller til Karup, når man alligevel fra sovjetisk territorium kan skyde og træffe amerikanske industridistrikter? Og samtidig med det ser man jo — som en tendens, der burde støttes og udvikles — i amerikansk politik tendensen til ikke at holde de Dullesske dommedagsprædikener over de neutrale, men affinde sig med dem, som Sovjetunionen i forvejen havde gjort det, og indse, at det undertiden med våbenkapløbets nuværende stade oven i købet kunne være praktisk at have disse bæltet af neutrale stater.

Nu skal man også sige, hvor der findes noget ufuldkomment, og det ufuldkomne findes efter min mening lige berørt i det sidste afsnit af den højtærede udenrigsministers beretning, dér hvor han taler om

Polarisraketterne; for omtalen af Polaris-raketten som mellemdistanceraket, ikke fast, men bevægelig i u-bådenes form, er jo endnu en erkendelse af, at den ene part står på mellemstadiet i raketudviklingen, og jeg tror ikke, det ville være lykkeligt, og jeg tror, det kunne forværre Danmarks internationale stilling ganske alvorligt, hvis man lod sig forlokke til efter engelsk mønster, efter Holy Loch-mønsteret i Skotland, at lade sådanne tingester operere for meget i de danske farvande eller tage udgangspunkt i danske havne. Jeg tror, at afdøde statsminister H. C. Hansen i sin tid handlede såre klogt, da han under henvisning til vore forskeres betænkelighed ved de radioaktive virkninger frabad sig besøg i danske havne af den type af atomfartøjer, som der her er tale om, og jeg tror, regeringen ville gøre klogt i at følge denne tradition, en af de bedste, vi har, så man ikke frivilligt påtager sig en unødvendig risiko.

På en måde overraskede det mig, at ingen af de radikale i samme forbindelse følte trang til at nævne de betænkeligheder med hensyn til tysk fælleskommando, som f. eks. er kommet til udtryk i et blad som Holbæk Amtstidende, og som ikke mindst kom til udtryk i udtalelserne fra radikal ungdom, hvor man forlangte alle forhandlinger om denne fælleskommando afbrudt. Intet problem er jo løst med forklaringen om, at vi ikke mere forhandler med den tyske regering, men kun forhandler med NATOs stab, for det er jo fra denne regering, det pågældende forslag er stillet. Altså, lidt klarhed udbedes! Hvor står det radikale parti i denne sag, og hvor står vor udmærkede regering med hensyn til Polaris og u-bådene?

Dernæst kommer jeg til nogle af de andre problemer, der er blevet rejst. Et af de andre manglende led i sammenhobningens store rulle er jo det lille Laos. Jeg ved, at den højtærede udenrigsminister i snævrere kredse har leveret oven i købet yderst sobert og rigtigt materiale om det laotiske spørgsmåls udvikling, og jeg tror også, det kunne have interesse for folketinget. Hvorfor? Fordi det lille Laos er en advarsel i både den ene og den anden retning. Landet tæller såmænd kun 2 mill. indbyggere. Det fik i 1954 stormagternes garanti for, at det skulle være neutralt område, at der skulle